

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2 pkt 25, art. 6 ust. 2 lit. b), art. 7 ust. 1-5, ust. 7 zdanie pierwsze i ust. 12-14 oraz art. 13 ust. 1 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylającej dyrektywę 2001/37/WE ⁽¹⁾;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze Rzeczpospolita Polska twierdzi, iż zaskarżone przepisy zawierają kompleksowe i nowe unormowanie, po raz pierwszy przewidziane w dyrektywie 2014/40/UE, które poprzez ustanowienie zakazu wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych o charakterystycznym aromacie oraz środków towarzyszących temu zakazowi zmierza do całkowitego wyeliminowania z rynku wewnętrznego takich wyrobów, w tym papierosów mentolowych. Z uwagi na udział papierosów mentolowych w rynku wyrobów tytoniowych Unii Europejskiej, powyższy zakaz pociągnie za sobą najdotkliwsze skutki dla produkcji papierosów mentolowych.

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonym przepisom następujące zarzuty:

Po pierwsze, zarzut naruszenia art. 114 TFUE. Zakaz wprowadzania do obrotu papierosów mentolowych został ustanowiony pomimo braku rozbieżności w ustawodawstwach krajowych, które mogłyby ograniczać przepływ towarów. Zakaz ten nie przyczynia się do poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego, lecz przeciwnie, powoduje powstawanie barier, które przed przyjęciem dyrektywy nie istniały.

Po drugie, zarzut naruszenia zasady proporcjonalności. Zakaz wprowadzania do obrotu papierosów mentolowych jest nieodpowiedni do zamierzonych celów dyrektywy. Ponadto, zakaz ten narusza wymóg, by podejmowane środki były konieczne do realizacji zamierzonych celów. Koszty wprowadzenia tego zakazu w życie znacznie przewyższają możliwe do osiągnięcia korzyści.

Po trzecie, zarzut naruszenia zasady pomocniczości. Zakaz wprowadzania do obrotu papierosów mentolowych narusza zasadę pomocniczości, ponieważ kwestia konsumpcji papierosów mentolowych zarówno pod względem wpływu na zdrowie publiczne, jak również pod względem ewentualnych kosztów społecznych i gospodarczych zakazu ich sprzedaży – ma charakter lokalny, ograniczony do wąskiej grupy państw członkowskich. Kwestia ta zatem powinna być rozwiązywana na poziomie narodowym, wyłącznie w tych państwach, w których konsumpcja i produkcja tych wyrobów jest wysoka.

⁽¹⁾ Dz.U. L 127, s. 1

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 14 maja 2014 r. w sprawie T-198/12
Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 24 lipca 2014 r.
przez Republikę Federalną Niemiec**

(Sprawa C-360/14 P)

(2014/C 315/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, A. Lippstreu, pełnomocnicy, U. Karpenstein, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

1. Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2014 r. w sprawie T-198/12 Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności w części decyzji Komisji 2012/160/UE z dnia 1 marca 2012 r. dotyczącej przepisów krajowych zgłoszonych przez rząd Republiki Federalnej Niemiec utrzymujących dopuszczalne wartości dla ołowiu, baru, arsenu, antymonu, rtęci, nitrozoamin i substancji zdolnych do tworzenia nitrozoamin w zabawkach po wejściu w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/48/WE w sprawie bezpieczeństwa zabawek⁽¹⁾ w zakresie, w którym sąd oddalił skargę;
2. Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2012/160/EU z dnia 1 marca 2012 r. w zakresie, w jakim nie zatwierdza się w niej przepisów krajowych zgłoszonych w celu utrzymania dopuszczalnych wartości dla antymonu, arsenu i rtęci w zabawkach; pomocniczo, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
3. Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty:

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył art. 114 ust. 4 TFUE w trójnasób. Naruszył on zasadę autonomicznej oceny ryzyka przez państwa członkowskie, w związku z tym, że z okoliczności, że u podstaw środków zgłoszonych przez wnoszącą odwołanie leży odmienna ocena ryzyka wywiódł brak ich zdatności. Ponadto sąd niezgodnie z prawem zażądał dowodu, że zagwarantowany w dyrektywie 2009/48/WE poziom ochrony jest jako taki niewystarczający. Wreszcie sąd oparł swe stwierdzenia na błędnym stanowisku prawnym w związku z tym, że odmówił dokonania ilościowego, opartego na dopuszczalnych wartościach porównania poziomu ochrony.

Zarzut drugi: Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia orzeczeń wynikający z art. 36 i art. 53 ust. 1 Statutu Trybunału. Po pierwsze jego uzasadnienie odnoszące się do tabeli przedłożonej przez Republikę Federalną Niemiec jest wewnętrznie sprzeczne, ponieważ opiera się na rzekomych błędach obliczeniowych i pomiarowych. Po drugie uzasadnienie jest niewystarczające, ponieważ sąd przyjął, że dokonane przez Republikę Federalną Niemiec porównanie dopuszczalnych wartości migracji nie ukazuje wyższego poziomu ochrony, nie rozpatrując przy tym znaczenia kategorii materiałów, które mogą być zeszkrobane.

Zarzut trzeci: Sąd dopuścił się w trójnasób przeinaczenia stanu faktycznego, względnie dowodów. Po pierwsze, w sposób oczywiście błędny oddał on treść tabeli 3 przedłożonej przez stronę wnoszącą odwołanie. Po drugie w sposób oczywiście błędny przyjął, że przedłożona przez wnoszącą odwołanie tabela Bundesinstitut für Risikobewertung zawiera wartości dodane w sposób niedopuszczalny. Po trzecie, sąd w sposób oczywiście błędny zrozumiał stanowisko Komitetu Naukowego ds. Zagrożeń dla Zdrowia i Środowiska (SCHER) z dnia 1 lipca 2010 r., w związku z tym, że wywiódł z owego stanowiska stwierdzenie dotyczące wiarygodności dopuszczalnych wartości przyswajalności, których SCHER nie wyraził.

⁽¹⁾ Dz.U. L 80, s. 19.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 5 czerwca 2014 r. – El Corte Inglés, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Emilio Pucci International BV

(Sprawa C-578/12 P)⁽¹⁾

(2014/C 315/71)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 16.2.2013.
